

Arrest

nr. 87 743 van 18 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, op 7 juli 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 8 juni 2011 tot weigering tot in overweging-name van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juli 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. SOENEN, die loco advocaat Alexis DESWAEF verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij dient op 13 oktober 2010 een eerste asielaanvraag in. Deze resulteert in de beslissing van 22 februari 2011 van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij wordt geweigerd de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij toe te kennen. Het beroep tegen deze beslissing leidt tot het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gekend onder nummer 61 103 uitgesproken op 24 mei 2011. De verzoekende partij liet verstek gaan.

Op 6 juni 2011 dient de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in.

Op 8 juni 2011 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten S.B. B.

geboren te Monrovia , op (in) 24.07.1973

en van nationaliteit te zijn Liberia

die een asielaanvraag heeft ingediend op 06.06.2011 (2)

Overwegende dat betrokkene op 13.10.2010 een eerste asielaanvraag indiende die op 22.02.2011 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming’ kreeg. Overwegende dat op 26.05.2011 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) het beroep verwierp omdat de verzoekende partij niet ter terechtzitting was verschenen en evenmin vertegenwoordigd as. Overwegende dat betrokkene op 06.06.2011 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene een brief dd. 01.06.2011 van de advocaat van de betrokkene, Alexis Deswaef, voorlegt.

Overwegende dat de brief van de advocaat van de betrokkene stelt dat de raadsman van de verzoekster niet aanwezig was op de zitting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) wegens een foute agendering waardoor het beroep verworpen werd. Overwegende dat betrokkene vrij is hietegen bij de Raad van State beroep in te dienen binnen de wettelijk vastgelegde termijn. Overwegende dat de advocaat in haar brief verwijst naar een arrest door de Franstalige kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW) waarin de vluchtelingenstatus werd toegekend aan een Somalische vrouw die reeds een genitale verminking heeft ondergaan en welke in geval van terugkeer vreest voor een bijkomende besnijdenis en represailles.

Overwegende dat Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) erop wijst dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW) in haar arrest 34 245 stelde dat zij een administratief rechtscollege is waarvan de uitspraken geen precedentswaarde hebben (zie ook RvS 28 maart 2006, nr. 156.942). Overwegende dat dit document, arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW) waarin de vluchtelingenstatus werd toegekend aan een Somalische vrouw, niet het persoonlijke karakter van de betrokkene haar problematiek kan aantonen.

Overwegende dat de betrokkene verklaart dat ze niet zou kunnen terugkeren naar haar land omdat haar leven daar in gevaar is. Overwegende dat betrokkene zich opnieuw baseert op haar initiële vluchtmotieven die nog steeds actueel zouden zijn. Overwegende dat betrokkene eerste asielaanvraag van het CGVS een negatieve beslissing kreeg. Overwegende dat betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij aan: *“Schending van de motiveringsplicht zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in het bijzonder artikel 62 van de wet van 15 december 1980; Schending van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980; Schending van de algemene zorgvuldigheidsplicht en manifeste beoordelingsfout;”*

Het middel luidt als volgt:

“DOORDAT,

Tegenpartij meent dat de asielaanvraag van verzoekster niet in overweging kan worden genomen op grond van artikel 51/8 van de wet van 15.12.1980. De nieuwe gegevens (arrest van 19 mei 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Franstalige kamer, n° 61 832, en begeleidende brief van raadsman van verzoekster) ter staving van de asielaanvraag maken geen nieuwe gegevens uit met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15.12.1980.

TERWIJL,

De opgelegde motivering moet in de beslissing de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en zij moet afdoende zijn.

Tegenpartij steunt haar weigering op artikel 51/8 van de wet van 15.12.1980.

Betreffende de toepassing van dit artikel, kan gerefereerd worden naar arrest n° 57 933 van 16 maart 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waaruit het volgende blijkt:

Artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“(…).”

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet aldus aan de gemachtigde van de staatssecretaris toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er wat hem betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn, dus niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag, - betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn, dus ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet.”

Hierna worden deze voorwaarden toegepast op onderhavige zaak en zal blijken dat de voorwaarden vervuld zijn zodat tegenpartij de tweede asielaanvraag van verzoekster in aanmerking had moeten nemen en het dossier had moeten overdragen aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor verder onderzoek:

Nieuw moeten zijn, dus niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag:

Op 6 juni 2011 diende verzoekster een tweede asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Zij legde hiertoe 2 documenten voor: een begeleidende brief van haar raadsman en een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (stuk 2).

In het arrest van 19 mei 2011 (n° 61 832), Franstalige kamer van de Raad, wordt de vluchtelingenstatus toegekend aan een Somalische vrouw die reeds een genitale verminking heeft ondergaan en welke in geval van terugkeer vreest voor een bijkomende besnijdenis en represailles.

Daarnaast wordt er een begeleidende brief voorgelegd waarin expliciet uitgelegd wordt dat er sprake is van een fout vanwege de raadsman van verzoeker waar verzoekster woonplaats had gekozen. Deze heeft immers door een foutieve agendering de zitting over het hoofd gezien en bijgevolg evenmin verzoekster op de hoogte gebracht van de correcte zittingsdatum. Dit had voor gevolg dat het beroep werd verworpen zonder onderzoek ten gronde aangezien er niemand aanwezig was (stuk 3).

In het beroepsverzoekschrift immers werden meerdere zaken ter verdediging van het asielrelaas van verzoekster aangehaald. Er werden namelijk meerdere middelen aangevoerd welke zowel betrekking hadden op de feitenvoorstelling als op de grond van de weigering. Een kopie wordt gevoegd in bijlage (stuk 4).

Een van de belangrijkste gegevens welke werden aangehaald is het feit dat verzoekster reeds besneden was en meskervingen op haar rug werden toegebracht. Zij voerde aan dat zij indien zij terugkeert naar Liberia moet vrezen voor bijkomende bestraffing. Ondanks de reeds toegebrachte schade aan verzoekster, meende het CGVS in haar weigeringsbeslissing dat de beweringen van verzoekster moeten worden gerelativeerd.

Nochtans bepaalt artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet:

“De Commissaris-generaal beschouwt het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd, reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke

schade, als een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen en dat ze niet op zich een gegronde vrees voor vervolging uitmaken.”

Dat verzoekster reeds schade heeft ondergaan staat vast. De besnijdenis, maar vooral de toegebrachte letsels ingevolge haar verzet en protest vormen een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is.

Het CGVS had dan ook goede redenen (of er worden geen goede redenen gegeven door tegenpartij) om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen en dat ze niet op zich een gegronde vrees voor vervolging uitmaken.

Verzoekster voert een risico op schending van artikel 3 EVRM aan en steunt dit met de argumenten aangehaald in het beroepsverzoekschrift welke nog niet werden onderzocht, en dus nog niet het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek, daar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wegens afwezigheid van verzoekende partij ter zitting het beroep op grond van artikel 39/59 §2 2e lid van de wet van 15.12.1980 heeft verworpen.

Daarnaast beroept zij zich op een arrest van 19 mei 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Franstalige kamer, n° 61 832, waarin de vluchtelingenstatus werd toegekend aan een Somalische vrouw die reeds een genitale verminking heeft ondergaan en welke in geval van terugkeer vreest voor een bijkomende besnijdenis en represailles.

Verzoekster is ook reeds besneden (stuk 5) en vertoont op haar rug letsels van meskervingen zodat het aannemelijk is dat zij bij terugkeer represailles riskeert.

Indien de Raad het beroep van verzoekster ten gronde zou hebben onderzocht, had de Raad tot eenzelfde besluit, of tot een ander besluit, kunnen komen, maar niet vooraleer de aangevoerde argumenten werden bestudeerd.

Daar verzoeksters asielaanvraag nog niet in beroep ten gronde werd onderzocht, en zij enerzijds een brief van haar raadsman voorlegt waarin een fout wordt toegegeven en anderzijds een recent arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij het vluchtelingenstatuut wordt toegekend aan een vrouw die reeds is besneden, is deze voorwaarde wel degelijk vervuld.

Betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen:

Toen raadsman van verzoekster tot de vaststelling kwam dat de zittingsdag betreffende het beroep tegen de weigeringsbeslissing van het CGVS reeds was verstreken, vernam raadsman van verzoekster via de griffie dat een heropening van de debatten niet mogelijk is en dat het beroep definitief werd verworpen. Op het ogenblik dat verzoekster kennis nam van het arrest van 19 mei 2011 van de Raad, heeft zij een nieuwe asielaanvraag ingediend.

Het verwerpingsarrest van de Raad van 24 mei 2011 en het arrest van 19 mei 2011 tot toekenning van het vluchtelingenstatuut aan een Somalische vrouw maken op zich de feiten of situatie uit die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin verzoekster ze had kunnen aanbrengen.

De voorwaarde is dan ook vervuld.

Relevant moeten zijn, dus ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet:

Gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade:

Het beroepsverzoekschrift tegen de weigering tot toekenning van het vluchtelingenstatuut van het CGVS en het arrest van 19 mei 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevatten ernstige aanwijzingen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op schade zodat zeker moet besloten worden tot hun relevantie.

Artikel 51/8 van de wet beperkt de bevoegdheid van tegenpartij inzake asiel, maar legt haar geen beperkingen op wat betreft het onderzoek van een eventuele schending van artikel 3 EVRM.

Tegenpartij verwijst slechts naar de negatieve beslissing van het CGVS betreffende de eerste asielaanvraag van verzoekster en concludeert dat de voorwaarden van artikel 51/8 van de wet niet vervuld zijn.

Verzoekster legt echter een brief voor van haar raadsman waarin deze stelt de zitting bij de Raad uit het oog te hebben verloren. Dit werd afgestraft met een verwerping van het beroep zonder onderzoek ten gronde. Verzoekster werd evenmin in persoon opgeroepen daar zij woonplaatskeuze had gedaan bij haar raadsman. Daarnaast legt zij een arrest voor van de Raad waarin het vluchtelingenstatuut werd toegekend aan een Somalische vrouw welke al is besneden en welke vreesde voor besnijdenis en represailles bij terugkeer.

Tegenpartij heeft geen risico op schending van artikel 3 EVRM onderzocht terwijl zij duidelijk op de hoogte is van de gevolgen van een verwerpingsarrest ten gevolge van afwezigheid van verzoekende partij op de zitting vastgesteld voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Tegenpartij meent dat verzoekster dan maar een beroep had moeten indienen tegen dit arrest bij de Raad van State.

Tegenpartij is dus duidelijk moedwillig blind voor de werkelijkheid en weet goed genoeg dat dergelijk beroep wegens de heersende rechtspraak absoluut onzinnig is.

In elk geval doet het bestaan van een beroep bij de Raad van State geen afbreuk aan haar verplichting tot onderzoek van het aangevoerde risico op represailles en dus schending van artikel 3 EVRM bij terugkeer naar haar herkomstland.

Er is een risico op schending van artikel 3 EVRM bij terugkeer naar haar herkomstland zoals eveneens aangevoerd in het beroepsverzoekschrift. Aangezien artikel 3 EVRM en artikel 48/4 §2 b van de vreemdelingenwet dezelfde inhoud hebben, betekent dit dat er bij gevolg ook ernstige aanwijzingen bestaan op schending van laatstgenoemd artikel.

Het nieuw element (argumenten in het beroepsverzoekschrift en het arrest van 19 mei 2011) bevat dus minstens ernstige aanwijzingen van het bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet zodat ook deze voorwaarde is vervuld.

De bestreden beslissing schendt de in het eerste middel aangevoerde beginselen en bepalingen.

Dat het middel ernstig is."

2.1.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"Bij lezing van de toelichting van het middel stelt de verwerende partij evenwel vast dat verzoekster daarin inhoudelijke kritiek levert, het weze vanuit louter feitelijk oogpunt, het weze vanuit het oogpunt van het materieel recht, en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R. v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekster de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978- 79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekster het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

'Overwegende dat betrokkene op 13.10.2010 een eerste asielaanvraag indiende die op 22.02.2011 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 26.05.2011 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) het beroep verwierp omdat de verzoekende partij niet ter terechtzitting was verschenen en evenmin vertegenwoordigd was.

Overwegende dat betrokkene op 06.06.2011 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst.

Overwegende dat de betrokkene een brief dd. 01.06.2011 van de advocaat van de betrokkene, Alexis Deswaef voorlegt.

Overwegende dat de brief van de advocaat van de betrokkene stelt dat de raadsman van de verzoekster niet aanwezig was op de zitting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (R VV) wegens een foute agendering waardoor het beroep verworpen werd. Overwegende dat betrokkene vrij is hietegen bij de Raad van State beroep in te dienen binnen de wettelijk vastgelegde termijn. Overwegende dat de advocaat in haar brief verwijst naar een arrest door de Franstalige kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVI9 waarin de vluchtelingenstatus werd toegekend aan een Somalische vrouw die reeds een genitale verminking heeft ondergaan en welke in geval van terugkeer vreest voor een bijkomende besnijdenis en represailles.

Overwegende dat Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) erop wijst dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (R VV in haar arrest 34.245 stelde dat zij een administratief rechtscollege is waarvan de

uitspraken geen precedentswaarde hebben (zie ook RvS 28 maart 2006, nr. 156.942). Overwegende dat dit document, arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RV19 waarin de vluchtelingenstatus werd toegekend aan een Somalische vrouw, niet het persoonlijke karakter van de betrokkene haar problematiek kan aantonen.

Overwegende dat de betrokkene verklaart dat ze niet zou kunnen terugkeren naar haar land omdat haar leven daar in gevaar is. Overwegende dat betrokkene zich opnieuw baseert op haar initiële vluchtmotieven die nog steeds actueel zouden zijn. Overwegende dat betrokkene eerste asielaanvraag van het CGVS een negatieve beslissing kreeg.

Overwegende dat betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.'

Deze vermeldingen laten verzoekster toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd beslist haar tweede asielaanvraag niet in overweging te nemen en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verzoeksters uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoeksters beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat dit aspect van verzoeksters eerste middel onontvankelijk, minstens ongegrond is.

Verzoekster stelt dat de voorwaarden voorzien in art. 51/8 van de Vreemdelingenwet vervuld zijn en haar asielaanvraag had moeten worden overgedragen aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Verzoekster verwijst naar de 2 voorgelegde stukken, met name een brief van haar raadsman en een arrest d.d. 19.05.2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, franstalige kamer.

Verzoekster stelt dat het beroepsverzoekschrift in haar eerste asielprocedure niet ten gronde werd onderzocht wegens een fout van haar raadsman en meent dat dit een nieuw element uitmaakt in de zin van art. 51/8 van de Vreemdelingenwet. Voorts meent verzoekster dat een arrest d.d. 19.05.20 11 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreffende een andere Somalische vrouw een nieuw element uitmaakt in de zin van art. 51/8 van de Vreemdelingenwet.

De verwerende partij merkt op dat geheel terecht in toepassing van het art. 51/8 van de Vreemdelingenwet t.a.v. verzoekster werd beslist om haar tweede asielaanvraag niet in overweging te nemen.

In toepassing van art. 51/8 Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd getroffen, moet een tweede of volgende asielaanvraag steunen "op nieuwe elementen, welke betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen", alsook dat "de Minister of diens gemachtigde kan beslissen de verklaring niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde verklaring heeft afgelegd [...] en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging" in de zin van de Vluchtelingenconventie dd. 28.07.1951 "of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade" zoals bepaald in artikel 48/4 (onderlijning toegevoegd).

Door verzoekster werden, zoals blijkt uit de in casu bestreden beslissing, inderdaad gç nieuwe gegevens in de zin van het voormelde artikel naar voor gebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Terwijl, zoals ook tot uiting komt in de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing, de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid daarbij wel degelijk zorgvuldig en grondig te werk is gegaan.

De verwerende partij is derhalve van oordeel dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid bij het nemen van de in casu bestreden beslissing dd. 8.06.20 11 geheel handelde binnen de hem toebedeelde bevoegdheid, en conform de ter zake relevante rechtsregels.

Verzoeksters summiere, vage en ongestaafde beschouwingen kunnen aan het voorgaande geen afbreuk doen.

Terwijl verzoekster niet kan worden gevolgd waar deze voorhoudt dat de gemachtigde onderzoek diende te verrichten naar de vrees voor besnijdenis en represailles bij een terugkeer naar Somalië en een schending van art. 3 EVRM.

In het kader van art. 51/8 van de Vreemdelingenwet is het de gemachtigde niet toegelaten een onderzoek te doen in de zin van art. 48/3 en art. 48/4 van de Vreemdelingenwet.

'De bevoegdheid van de gemachtigde van de minister beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingen wet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput.

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. betekent dat de gemachtigde van de minister zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.

- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de Commissarisgeneraal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid wordt in onderhavige zaak vastgesteld dat de door verzoekster aangebrachte elementen geen nieuwe gegevens zijn in de zin van art. 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Terwijl de verwerende partij in antwoord op verzoekster kritiek nog opmerkt dat het niet de bedoeling kan zijn dat men recht heeft op een tweede asielaanvraag om reden dat men vergeten is te verschijnen op de zitting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de eerste asielprocedure.

De verzoekende partij kan niet dienstig haar eigen onzorgvuldig handelen in de schoenen schuiven van de gemachtigde.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoeksters tweede asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

Terwijl er ook geen sprake is van een "manifeste beoordelingsfout". Verzoekster kan niet dienstig anders voorhouden.

Het eerste middel van de verzoekende partij kan niet worden aangenomen."

2.1.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), dat stelt dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (zie o.a. RvS 2 februari 2007, nr. 167.407; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

De verzoekende partij bespreekt in haar verzoekschrift bovendien de motieven die de bestreden beslissing schragen, zodat zij niet kan voorhouden deze niet te kennen. Uit het betoog van de verzoekende partij blijkt dat zij de motivering inhoudelijk bekritiseert en derhalve de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Nazicht van de schending van de materiële motiveringsplicht vergt in casu nazicht van de toepassing van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

Artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet,
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij volgende nieuwe elementen heeft aangebracht in het kader van haar tweede asielaanvraag:

- een brief van een advocaat waarin wordt uitgelegd dat, wegens een foutieve agendering, de verzoekende partij op de zitting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waar haar beroep betreffende haar eerste asielaanvraag zou behandeld worden, niet aanwezig was en niet werd vertegenwoordigd door haar raadsman
- arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreffende een derde inzake genitale vermindering.

De bestreden beslissing antwoordt over deze gegevens die volgens de verzoekende partij nieuw zouden zijn:

“Overwegende dat betrokkene vrij is hiertegen bij de Raad van State beroep in te dienen binnen de wettelijk vastgelegde termijn. Overwegende dat de advocaat in haar brief verwijst naar een arrest door de Franstalige kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW) waarin de vluchtelingenstatus werd toegekend aan een Somalische vrouw die reeds een genitale vermindering heeft ondergaan en welke in geval van terugkeer vreest voor een bijkomende besnijdenis en represailles.

Overwegende dat Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) erop wijst dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW) in haar arrest 34 245 stelde dat zij een administratief rechtscollege is waarvan de uitspraken geen precedentswaarde hebben (zie ook RvS 28 maart 2006, nr. 156.942). Overwegende dat dit document, arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW) waarin de vluchtelingenstatus werd toegekend aan een Somalische vrouw, niet het persoonlijke karakter van de betrokkene haar problematiek kan aantonen.”

En:

“Overwegende dat de brief van de advocaat van de betrokkene stelt dat de raadsman van de verzoekster niet aanwezig was op de zitting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) wegens een foute agendering waardoor het beroep verworpen werd. Overwegende dat betrokkene vrij is hiertegen bij de Raad van State beroep in te dienen binnen de wettelijk vastgelegde termijn.”

Om te besluiten als volgt:

“Overwegende dat betrokkene zich opnieuw baseert op haar initiële vluchtmotieven die nog steeds actueel zouden zijn. Overwegende dat betrokkene eerste asielaanvraag van het CGVS een negatieve beslissing kreeg. Overwegende dat betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

Uit het administratieve dossier blijkt dat het bijgebrachte arrest een ander persoon betreft zodat de bestreden beslissing op kennelijk redelijke wijze terecht stelt dat de verzoekende partij met dit arrest het persoonlijk karakter van haar problematiek niet aantoonst en oordeelt dat het arrest geen precedentswaarde heeft. Voorts betreft de brief van de advocaat een uitleg over het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreffende de eerste asielaanvraag van de verzoekende partij, dat uitgesproken werd nadat de verzoekende partij ter terechtzitting afwezig bleef, zodat de bestreden beslissing op kennelijk redelijke wijze kan oordelen dat deze kritiek dient gericht te worden aan de Raad van State, zijnde het beroepscollege waartoe de verzoekende partij zich had dienen te wenden. Dienaangaande wordt er aan herinnerd dat de mogelijkheid tot het indienen van een nieuwe asielaanvraag niet tot doel heeft om onwaarheden en tegenstrijdigheden in diverse verklaringen afgelegd tijdens de vorige asielaanvraag te vergoelijken (RvS 14 september 2005, nr. 148.882, RvS 13 december 2005, nr. 152.608). Evenmin dient een tweede asielaanvraag om eventueel bestaande situaties ten gevolge van de fouten van een raadsman recht te zetten. Bijgevolg kan de brief van de advocaat er niet toe leiden dat voorgaande decisieve weigeringsmotieven niet overeind blijven, zodat de verzoekende partij geen belang heeft bij dit onderdeel van haar middel (RvS 13 december 2005, nr. 152.608).

Waar de verzoekende partij de argumenten van haar beroepsvoorschrift betreffende haar beroep over haar eerste asielaanvraag herhaalt, kunnen deze niet op dienstige wijze in het kader van huidige procedure worden aangevoerd en dient of had de verzoekende partij zich dienen te wenden tot de Raad van State. Haar kritiek op de beslissing van 22 februari 2011 van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is niet dienstig. Gelet op het gegeven dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een arrest heeft gewezen over haar beroepsverzoekschrift gericht tegen de afwijzende beslissing van haar eerste asielaanvraag, brengt met zich mee dat deze elementen zijn onderzocht en dat het herhalen ervan geen nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet uitmaakt.

Bovendien toont de verzoekende partij niet aan dat deze gegevens niet hadden kunnen aangebracht worden. Volgens de verzoekende partij is het louter door een fout van de advocaat dat ze niet zijn aangebracht, wat feitelijk onjuist is vermits een verzoekschrift werd neergelegd. In de mate dat de verzoekende partij al overmacht had kunnen aantonen had ze deze dienen aan te tonen voor de Raad van State.

Derhalve is aan de cumulatieve voorwaarden voorzien in artikel 51/8 van de vreemdelingenwet niet voldaan en dient er niet verder onderzocht te worden of de gegevens ook ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet nu het hierboven vastgestelde volstaat. Evenmin is de verwerende partij er toe gehouden bij gebrek aan het bestaan van nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet opnieuw een onderzoek te voeren naar het mogelijk bestaan van een schending van artikel 3 EVRM omdat dit artikel inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4 § 2 van de vreemdelingenwet, ter gelegenheid van de eerste asielaanvraag onderzocht door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Er wordt door de verzoekende partij niet aangetoond dat zij nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet heeft aangebracht waarmee de verwerende partij geen rekening heeft gehouden. De verwerende partij kon derhalve naar recht en redelijkheid besluiten dat de verzoekende partij geen nieuwe gegevens heeft aangehaald. De bestreden beslissing steunt derhalve op ter zake dienende, deugdelijke afdoende en pertinente motieven zodat noch de motiveringsplicht, noch artikel

51/8 van de vreemdelingenwet geschonden werd. Evenmin kan een manifeste beoordelingsfout worden vastgesteld.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

In de mate dat de verzoekende partij in het eerste middel doelt op een aangevoerde schending van artikel 3 van het van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), verwijst de Raad naar de bespreking van het tweede middel.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van *“Schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens; Schending van de algemene zorgvuldigheidsplicht en manifeste beoordelingsfout;”*.

Het middel luidt als volgt:

“Tweede middel

Formulering:

- *Schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens;*
- *Schending van de algemene zorgvuldigheidsplicht en manifeste beoordelingsfout;*

DOORDAT

Tegenpartij het risico op schending van artikel 3 EVRM niet heeft bestudeerd en zich slechts beperkte tot de toepassing van artikel 51/8 van de wet.

TER WIJL,

Artikel 51/8 van de wet beperkt de bevoegdheid van tegenpartij inzake asiel, maar legt tegenpartij geen beperkingen op wat betreft het onderzoek van een eventuele schending van artikel 3 EVRM. Tegenpartij heeft nagelaten dit risico te onderzoeken.

Ondanks nalatigheid van de tegenpartij, is verzoekster van mening dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ingevolge het arrest MSS tegen België en Griekenland van het EHRM van 21 januari 2011 (EHRM arrest nr. 30696/09) het aangevoerde risico dient te onderzoeken.

Het voormelde arrest doet voornamelijk uitspraak over de procedure in uiterste hoogdringendheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Toch zijn er enkele algemene opmerkingen en kritieken die per analogie doorwerking kunnen hebben in de procedures volle rechtsmacht en in de gewone vernietigingsprocedures. Het belangrijkste is opgenomen in de volgende paragrafen:

“(…)

387. While agreeing that that is a sign of progress in keeping with the onkajudgment, cited above (Ç, ‘ 81-83, confirmed by the Gebremedhin judgment, cited above, §, ‘ 66-67), the Court reiterates that It is also established in its case-law (paragraph 293 above) that any complaint that expulsion to another country will expose an individual to treatment prohibited by Article 3 of the Convention requires close and rigorous scrutiny and that, subject to a certain margin of appreciation left to the States, conformity with Article 13 requires that the competent body must be able to examine the substance of the complaint and afford proper reparation.

388. In the Court’s view the requirement flowing from Article 13 that execution of the impugned measure be stayed cannot be considered as a subsidiary measure, that is, without regard being had to the requirements concerning the scope of the scrutiny. The contrary would amount to allowing the States to expel the individual concerned without having examined the complaints under Article 3 as rigorously as possible.

389. However, the extremely urgent procedure leads precisely to that result. The Government themselves explain that this procedure reduces the rights of the defence and examination of the case to a minimum. The judgments of which the Court is aware (paragraphs 144 and 148 above) confirm that the examination of the complaints under Article 3 carried out by certain divisions of the Aliens Appeals Board at the time of the applicant’s expulsion was not thorough. They limited their examination to verifying whether the persons concerned had produced concrete proof of the irreparable nature of the damage that might result from the alleged potential violation of Article 3, thereby increasing the burden of proof to such an extent as to hinder the examination on the merits of the alleged risk of a violation.

Furthermore, even if the individuals concerned did attempt to add more material to their files along these lines after their interviews with the Aliens Office, the Aliens Appeals Board did not always take that material into account. The persons concerned were thus prevented from establishing the arguable nature of their complaints under Article 3 of the Convention.

390. The Court concludes that the procedure for applying for a stay of execution under the extremely urgent procedure does not meet the requirements of Article 13 of the Convention.

391. The fact that a few judgments, against the flow of the established case-law at the time, have suspended transfers to Greece (see paragraph 149 above) does not alter this finding as the suspensions were based not on an examination of the merits of the risk of a violation of Article 3 but rather on the Appeals Board's finding that the Aliens Office had not given sufficient reasons for its decisions.

392. The Court further notes that the applicant also faced several practical obstacles in exercising the remedies relied on by the Government. It notes that his request for a stay of execution under the extremely urgent procedure was rejected on procedural grounds, namely his (allure to appear. Contrary to what the Government suggest, however, the Court considers that in the circumstances of the case, this fact cannot be considered to reveal a lack of diligence on the applicant's part. It fails to see how his counsel could possibly have reached the seat of the Aliens Appeals Board in time. As to the possibility of requesting assistance from a round-the-clock service, the Court notes in any event that the Government have supplied no proof of the existence of such a service in practice.

393. Regarding the usefulness of continuing proceedings to have the order to leave the country set aside even after the applicant had been transferred, the Court notes that the only example put forward by the Government (see paragraphs 151 and 382) confirms the applicant's belief that once the person concerned has been deported the Aliens Appeals Board declares the appeal inadmissible as there is no longer any point in seeking a review of the order to leave the country. While it is true that the Aliens Appeals Board did examine the complaints under Article 3 of the Convention in that judgment, the Court fails to see how, without its decision having suspensive effect, the Aliens Appeals Board could still offer the applicant suitable redress even if it had found a violation of Article 3.

394. In addition, the Court notes that the parties appear to agree to consider that the applicant's appeal had no chance of success in view of the constant case-law, mentioned above, of the Aliens Appeals Board and the Conseil d'Etat, and of the impossibility for the applicant to demonstrate in concreto the irreparable nature of the damage done by the alleged potential violation. The Court reiterates that while the effectiveness of a remedy does not depend on the certainty of a favourable outcome for the applicant, the lack of any prospect of obtaining adequate redress raises an issue under Article 13 (see Kudla, cited above, § 157).

395. Lastly, the Court points out that the circumstances of the present case clearly distinguish it from the Quraishi case relied on by the Government. In the latter case, which concerns events dating back to 2006 and proceedings before the Aliens Appeals Board in 2007, that is to say a few months after the Board began its activities, the applicants had obtained the suspension of their expulsion through the intervention of the courts. What is more, they had not at that stage been expelled when the Court heard their case and the case law of the Aliens Appeals Board in Dublin cases had not by then been established.

396. In view of the foregoing, the Court finds that there has been a violation of Article 13 taken in conjunction with Article 3. It follows that the applicant cannot be faulted for not having properly exhausted the domestic remedies and that the Belgian Government's preliminary objection of non-exhaustion (see paragraph 335 above) cannot be allowed.

397. Having regard to that conclusion and to the circumstances of the case, the Court considers that there is no need to examine the applicant's complaints under Article 13 taken in conjunction with Article 2.

(...)"

Samengevat meent het Hof in bovenstaande paragrafen dat:

- Overeenkomstig artikel 13 van het EVRM moet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de mogelijkheid zijn de inhoud van de klacht te bestuderen en eventueel herstel te verlenen,
- De autoriteiten zelf hebben uitgelegd dat deze procedure (UDN) de rechten van verdediging inperkt en de zaak slechts minimaal wordt bestudeerd. Er werd slechts onderzocht of de betrokkenen concreet bewijs hadden aangebracht van een moeilijk te herstellen en ernstig nadeel welke voortkomt uit de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM waarbij de bewijslast zodanig hoog was dat het onderzoek van het aangevoerde risico op schending van de bepaling erdoor wordt gehinderd, - Het Hof merkt ook op dat de verzoekende partij botste op praktische obstakels bij de uitoefening van de voorziene herstelprocedures. Het verzoek tot opschorting van de uitvoering onder UDN was geweigerd op grond van procedurele gronden, namelijk het feit dat hij niet was verschenen.

Betreffende de doorwerking naar de procedures ten gronde (asiel), zou op grond van dit arrest van het Hof kunnen opgemerkt worden dat:

- Een verwerping van een beroep tegen een weigeringsbeslissing betreffende asiel zonder onderzoek ten gronde is niet conform met artikel 13 EVRM en artikel 3 EVRM,
- Deze procedure perkt de rechten van verdediging niet in en de zaak wordt helemaal niet bestudeerd ondanks de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM in het verzoekschrift en de gelijke inhoud ervan met artikel 48/4 §2 b van de wet van 15.12.1980,
- Het beroep werd verworpen op grond van een procedurele grond, de niet verschijning van verzoekende partij, welke niet persoonlijk op de hoogte werd gebracht van de zitting daar zij overeenkomstig de wet woonplaatskeuze moet doen en dit heeft gedaan bij haar advocaat welke de zitting verkeerdelijk heeft geagendeerd.

Betreffende de doorwerking naar onderhavige procedure, zou op grond van dit arrest van het Hof kunnen opgemerkt worden dat:

Een verwerping van een beroep tegen een beslissing tot niet in overwegingname wegens het ontbreken van een nieuw element in de zin van artikel 51/8 van de wet, zonder onderzoek ten gronde betreffende het aangevoerde risico op schending van artikel 3 EVRM is niet conform met artikel 13 EVRM, Deze procedure perkt de rechten van verdediging niet in en minstens moet het aangevoerde risico op schending van artikel 3 EVRM worden bestudeerd, ook al is de Raad van oordeel dat er geen sprake is van een nieuw element, Het beroep tegen de weigering van toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming werd verworpen op grond van een procedurele grond, de niet verschijning van verzoekende partij. Er werd bijgevolg nog geen onderzoek van de grond van het verweer gedaan zodat de Raad zich nog niet heeft kunnen buigen over het risico op schending van artikel 3 EVRM. Indien een risico op schending wordt vastgesteld door de Raad, vormt dit gegeven op zich een nieuw element uit in de zin van artikel 51/8 van de wet zodat de aangevochten beslissing kan worden vernietigd ten einde verzoekster opnieuw toe te laten tot de asielpprocedure waarna het aangevoerde risico op schending van artikel 3, maar ook de schending van artikel 48 en volgende van de vreemdelingenwet, kunnen worden onderzocht.

Op de website van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen staat dat sinds het arrest MSS de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zeven arresten heeft gewezen in algemene vergadering ten einde de éénheid van rechtspraak te garanderen. De belangrijkste punten voor onderhavig verzoek zijn de volgende:

1. De Raad onderzoekt stelselmatig en op methodologische wijze of de verzoekende partij in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoert, afgeleid uit een schending van één van de rechten gewaarborgd door het EVRM. Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 EVRM, geschiedt dit onderzoek op een onafhankelijke en zo nauwkeurig mogelijke wijze zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat de aangevoerde grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

2. Bij de inhoudelijke interpretatie en toepassing van de rechten gewaarborgd door het EVRM volgt de Raad ook uiteraard de draagwijdte ervan zoals die blijkt uit de rechtspraak van het EHRM. Te dezen waren inzonderheid de artikelen 3 en 8 EVRM in het geding en de Raad geeft er in zijn arresten een lezing aan, gesteund op de rechtspraak van het EHRM.

3. De beoordeling van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel en van het uiterst dringend karakter van de vordering geschiedt met respect van de eis tot daadwerkelijke rechtsbescherming van het beroep indien een verdedigbare grief afgeleid uit een door het EVRM gewaarborgd recht blijkt.

Verzoekende partij is van mening dat opgegeven punten niet slechts van toepassing moeten zijn op de kortgedingprocedure, maar ook op onderhavige procedure teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 EVRM samen met artikel 3 EVRM.

De beoordeling van de aanwezigheid van een nieuw element in de zin van artikel 51/8 van de wet moet, conform het arrest MSS, eveneens geschieden met respect van de eis tot daadwerkelijke rechtsbescherming van het beroep indien een verdedigbare grief afgeleid uit een door het EVRM gewaarborgd recht blijkt.

In elk geval, voor zover tegenpartij heeft nagelaten het aangevoerde risico op schending van artikel 3 EVRM te onderzoeken, schendt zij de in het tweede middel aangevoerde beginselen en bepalingen.

Dat het tweede middel ernstig is."

2.2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“In haar tweede middel poneert verzoekster een schending van art. 3 EVRM, de algemene zorgvuldigheidsplicht en manifeste beoordelingsfout.

Verzoekster verwijst de verwerping van haar beroep in haar eerste asielaanvraag om reden dat verzoekster, noch haar raadsman is verschenen ter zitting. Verzoekster meent dat in dergelijk geval de gemachtigde bij een tweede asielaanvraag een onderzoek dient te voeren naar een vermeende schending van art. 3 EVRM ook al brengt de betrokkene geen elementen aan in de zin van art. 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster verwijst naar het arrest MSS en de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij procedures ingeleid bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Verzoekster meent dat de principes die aan deze rechtspraak ten gronde liggen ook in casu van toepassing zijn.

Meer bepaald stelt verzoekster dat een beroep tegen een weigeringsbeslissing betreffende asiel ten gronde niet conform het art. 13 EVRM en art. 3 EVRM is en stelt dat dit een doorwerking heeft naar de onderhavige procedure.

De verwerende partij benadrukt dat verzoeksters beschouwingen juridische grondslag missen.

Vooreerst benadrukt de verwerende partij dat verzoekster voornamelijk kritiek uit op de verwerpingsbeslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de procedure ten gronde in haar eerste asielaanvraag. Verzoekster acht het een schending van art. 3 en art. 13 EVRM dat haar beroep werd verworpen doordat zij, noch haar raadsman ter zitting zijn verschenen.

De verwerende partij benadrukt dat verzoeksters kritiek dan ook geenszins betrekking heeft op de bestreden beslissing, zijnde de niet in overwegingname van verzoeksters tweede asielaanvraag.

Middelen die geen betrekking hebben op de bestreden akte, zijn niet ontvankelijk (R.v.St. nr. 45.181, 8.12.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.).

Dienaangaande wenst de verwerende partij nog te wijzen op de motieven van de bestreden beslissing waarbij uitdrukkelijk gemotiveerd wordt dat indien verzoekster niet akkoord gaat met de verwerping van zijn beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zij hiertegen beroep kon indienen bij de Raad van State.

“Overwegende dat de brief van de advocaat van de betrokkene stelt dat de raadsman van de verzoekster niet aanwezig was op de zitting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) wegens een foute agendering waardoor het beroep verworpen werd. Overwegende dat betrokkene vrij is hiertegen bij de Raad van State beroep in te dienen binnen de wettelijk vastgelegde termijn”

Er blijkt niet dat verzoekster beroep heeft ingesteld bij de Raad van State, terwijl verzoekster nochtans meent dat de voormelde procedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake haar asielaanvraag een schending zou uitmaken van art. 3 en 13 van de EVRM.

Voorts benadrukt de verwerende partij in antwoord op verzoeksters kritiek dat het art. 51/8 van de Vreemdelingenwet niet voorziet dat men recht heeft op een tweede asielaanvraag om reden dat men in de vorige asielprocedure vergeten is te verschijnen op de zitting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Hiervoor bestaat geen enkele juridische grondslag.

Verzoekster toont geen schending aan van art. 3 of art. 13 EVRM De verwerende partij benadrukt dat de bevoegdheden van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid in onderhavige zaak er in bestaan na te gaan of de door verzoekster aangebrachte elementen geen nieuwe gegevens zijn in de zin van art. 51/8 van de Vreemdelingenwet, quod non in casu.

Het tweede middel mist juridische grondslag en kan niet worden aangenomen.”

2.2.3. Met het betoog vraagt de verzoekende partij zowel in haar eerste middel als in haar tweede middel in essentie dat de middelen die zij heeft aangehaald in haar beroepsverzoekschrift voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de getroffen beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreffende haar eerste asielaanvraag, opnieuw worden bekeken en beoordeeld omdat haar raadsman hetzij zij zelf niet is verschenen op de zitting die geleid heeft tot het arrest van 24 mei 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zij houdt voor, met verwijzing naar het arrest MSS/België van 21 januari 2011 van het EHRM en naar arresten van de algemene vergadering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat naar analogie met de UDN-procedures een nieuw onderzoek over de grond van haar eerste asielaanvraag zich opdringt.

Dergelijke vergelijking van procedures is niet dienstig. In het kader van een ingesteld beroep tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aangaande de weigering van de vluchtelingenstatus hetzij de subsidiaire beschermingsstatus hetzij beide, heeft eenieder de kans zich te verdedigen en grieven aan te voeren die wijzen op de schending van de

artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Er wordt aan herinnerd dat een onderzoek naar het bestaan van een mogelijke schending van artikel 3 EVRM is gevoerd in het kader van het onderzoek in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dat is niet het geval in het kader van een UDN-procedure die kan doorgaan zonder dat een onderzoek naar het bestaan van een mogelijke schending van artikel 3 EVRM ten gronde wordt gevoerd. In het kader van een UDN-procedure wordt dit onderzoek prima facie verricht. Het gegeven dat de verzoekende partij haar kans op dergelijke onderzoek ten gronde niet heeft benut omwille van een foutieve agendering van haar raadsman laat niet toe te besluiten dat in navolging van de Europese rechtspraak zou vereist zijn dat een tweede vorm van beroepsmogelijkheid dient te ontstaan. Weze opgemerkt dat de verzoekende partij nalaat een bepaling naar Belgisch recht aan te duiden die dergelijke (tweede) beroepsmogelijkheid voorziet.

De bestreden beslissing stelt dat de verzoekende partij zich had dienen te wenden tot de Raad van State met betrekking tot de middelen die zijn aangewend tegen de genomen beslissing en gewezen arrest over de eerste asielaanvraag, wat zij naliet te doen. De verzoekende partij kan thans haar eigen nalatigheid niet verschuilen onder het mom een schending aan te voeren van artikel 3 EVRM, dit terwijl zij evenmin aangeeft op welke wijze artikel 3 EVRM in concreto zou geschonden zijn. Haar kritiek lijkt enkel te maken te hebben met het op 24 mei 2011 gewezen arrest waarbij zij naliet bestaande rechtsmiddelen uit te putten. De rechtspraak waarnaar de verzoekende partij verwijst impliceert niet dat als het ware door middel van het indienen van een tweede asielaanvraag een nieuwe vorm van beroepsmogelijkheid wordt gecreëerd.

Tot slot heeft het EHRM in soortgelijke zaken al geoordeeld dat artikel 13 van het EVRM niet verhindert dat er voorwaarden van procedurele aard, zoals termijnen en vormvereisten worden gesteld aan een mogelijke klacht of dat bepaalde financiële drempels worden ingebouwd, inzoverre deze voorwaarden niet onredelijk en/of arbitrair zij of een vorm van machtsafwenning uitmaken (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 118 en de aldaar aangehaalde rechtspraak), wat in casu niet het geval is nu het niet benutten van de bestaande beroepsmogelijkheid te wijten is aan het onzorgvuldig gedrag van een raadsman.

Artikel 13 EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 4 januari 2006, nr. 153.232). De verzoekende partij roept de schending in van artikel 3 EVRM, maar hierboven werd reeds besproken dat zij geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde.

De verzoekende partij beperkt zich tot een theoretisch betoog dat niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Noch een schending van artikel 13 EVRM, noch een schending van artikel 3 EVRM worden aannemelijk gemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. In casu dient vastgesteld te worden dat de verzoekende partij zelf nalatig is geweest. Dit onderdeel is ongegrond.

Met verwijzing naar de bespreking van het eerste middel kan evenmin een manifeste beoordelingsfout vastgesteld worden.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien september tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN